

Yannis
Kondos
(1943),
Grčija

BREZČASEN Ubito popoldne začenja smrdeti.
Poletje tudi.

Sonce je odprta rana
in ne beseda o moji ljubezni.
V mojem spominu je praznina,
polje tako rekoč, kjer
se najdejo najbolj nenavadne stvari:
od praznih konserv do sanj.

Sicer pa preživljam povprečno življenje.

Samo včasih strah,
tista domača žival,
pride pod noge in škripa.

V VREČI Prilegal se boš v tisto zeleno pesem,
če ti je prav ali ne.

Tam notri je toplo.
Našel boš malo trave, košček neba,
nekaj sanj.

Vsekakor je pesem steklena
in lahko boš gledal ven.
Razumeti moraš,
zakaj tako vztrajam.
Razen če hočeš z mano deliti usodo.

— Celo zdaj, ko govorim s teboj,
me ni nikjer —

STOPNIŠČE Ko se spuščaš po dolgem
škripajočem stopnišču in je tema
vlažna in se privija k tvojemu mesu,

nenadoma
omahneš
in se zrušiš na tla.
Okrog tebe ležijo pomaranče, zapestne ure in drugi
predmeti za vsakdanjo rabo.

Oči in glasovi planejo
po številnih spominih.

V daljavi se sliši sirena.
Seveda pa se nihče ne prikaže.

TVOJA LEVA RAMA Nad tvojo levo ramo
je soteska, polna kamenja,
in nežni smehljaji,
ujeti na divjih robidah.
— Na rami, kjer počiva
moja težka glava —
lezeš vase. Tako zelo se manjšaš,
da postaneš pega na preprogi.
Nato se začnejo tisti samotni sprehodi
gor in dol po sobi.
Zgrabim svojo glavo
in jo zaženem kot ročno bombo
v najbližji javni lokal.
In nič.

Ob jezikovni pomoči Ph. D. Dracodaïdisa
prevedel J. O.